

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2007-418-0027

Dato: 21. december 2007

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 7 af 30. november
2007.

(Alm. del).

Kristian Jensen

/Jesper Skovhus Poulsen

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere artiklen fra Børsen den 8. oktober 2007: ”Lav skat giver 600.000 job”, jf. 2007-08, 1. samling, SAU alm. del - bilag 16.”

Spørgsmålet har tidligere været stillet i folketingsåret 2007-08, 1. samling, jf. SAU alm. del – spørgsmål 15.

Svar:

Der er ingen tvivl om, at skatter på arbejde påvirker arbejdsudbuddet. Skat på arbejde har både betydning for incitamentet til at deltage på arbejdsmarkedet frem for at være på overførselsindkomst og antallet af timer, som de allerede beskæftigede ønsker at arbejde. Det er den kvantitative side af arbejdsudbuddet. Skat på arbejde har imidlertid også betydning for den kvalitative værdi af arbejdsudbuddet.

For det første reducerer progressive skatter på arbejdsindkomst tilskyndelsen til at tage en længerevarende uddannelse, og at vælge en uddannelse, der giver en høj løn frem for en uddannelse af samme længde, hvor der kan forventes en knap så høj løn. Selvom en lang række andre faktorer end økonomi nok er vigtigere for unges uddannelsesvalg, spiller størrelsen af den indkomst efter skat man kan forvente at opnå i kraft af uddannelsen også en rolle. Progressive skatter betyder også, at tilskyndelsen til at gennemføre en valgt uddannelse på normeret tid mindskes.

Ligeledes betyder højere skat, at gevinsten af en hårdere arbejdsindsats i den beskæftigedes arbejdstid, som vil give højere løn her og nu eller mulighed for forfremmelse, bliver mindre værd for den enkelte. På samme måde reducerer skatter tilskyndelsen til at være mobil mellem forskellige brancher og geografiske arbejdssteder, hvor arbejdsindsatsen er forbundet med en højere løn.

Der er stor variation i, hvor store effekter der måles i forskellige typer af studier af arbejdsudbudselasticiteterne. Der er dog ingen tvivl om, at effekter af den størrelsesorden som Prescott hævder i artiklen i Børsen den 8. oktober 2007, ligger i den høje ende. Ifølge Prescott øges det samlede antal præsterede arbejdstimer med 3 pct., når arbejdsindkomsten efter skat stiger med 1 pct. Prescotts estimat svarer til arbejdsudbudselasticiteter, som er mange gange højere end de elasticiteter, der anvendes i de økonomiske ministerier.¹

Prescott har beregnet sammenhængen mellem gennemsnitlige marginalskatte og arbejdsudbud ved at sammenligne gennemsnitlige marginalsattesatser og antallet af præsterede arbejdstimer pr. indbygger i G7-landene. G7-landene omfatter Tyskland, Frankrig, Italien, Storbritannien, USA, Canada og Japan. En sådan sammenligning på tværs af lande er en meget forsimplet analysemetode, som leder til urealistisk høje estimater, fordi skatternes virkning ikke betragtes isoleret. Derfor dækker resultatet ikke bare over effekten af, hvor høje skatterne er, men bl.a. også effekten af hvad skatteindtægterne anvendes til.

Metoden har den fordel, at man opfanger nogle mere langsigtede sammenhænge, end i andre typer af studier, hvor effekten af skatter betragtes isoleret.

¹ F.eks. forudsættes i Finansministeriets ”Fordeling og incitamentter” (2002) en ukompenseret timeelasticitet på gennemsnitligt 0,07. Timeelasticiteten antages at være faldende med indkomsten. Vedr. deltagelseffekten forudsættes, at når kompensationsgraden falder med 10 pct. point, falder ledigheden med 0,7 pct., mens beskæftigelsen for de 60-64-årige stiger med 1 pct.

Prescotts metode tager dog ikke højde for en række vigtige forhold, som trækker i retning af, at skattelettelser har betydelig mindre arbejdsudbudseffekter.

Blandt de G7-lande som Prescott sammenligner, har lande med høje skatter også mere generøse overførselsindkomster end lande med lave skatter. Og da et højere niveau for overførslerne isoleret set mindsker tilskyndelsen til at arbejde, kan forskellige niveauer for overførselsindkomsterne forklare en betydelig del af forskellen i antallet af præsterede arbejdstimer pr. indbygger mellem G7-landene. En første forudsætning for at effekterne af lavere skat er så store, som Prescott hævder, er derfor, at det sociale sikkerhedsnet forringes i takt med skattnedsættelsen.

Hertil kommer, at en større andel af skatteindtægterne i Danmark anvendes til børnepasning og ældreomsorg samt til aktiv arbejdsmarkedspolitik end i de europæiske lande, der indgår i Prescotts datagrundlag. Desuden har vi i Danmark et langt mere fleksibelt arbejdsmarked, hvor det er lettere at ansætte og afskedige folk. Det betyder, at langt flere deltager på arbejdsmarkedet og at relativt færre er på overførselsindkomst trods høje dagpengesatser mv. end i de europæiske lande, der indgår i Prescotts analyse. Mens de europæiske lande som Prescott sammenligner med de angelsaksiske lande har en noget lavere beskæftigelsesfrekvensen, er andelen af befolkningen i beskæftigelse i Danmark på niveau med USA. En stor del af det potentiale for øget arbejdsudbud, som Prescott indirekte forudsætter, eksisterer derfor ikke i Danmark. Prescott har også selv peget på, at offentlige udgifter til børnepasning og ældrepleje øger kvindernes erhvervsdeltagelse.

Samlet set må de meget store arbejdsudbudsvirkninger, som hævdes i Børsens artikel "Lav skat giver 600.000 job" fra 8. oktober 2007, derfor vurderes at være skudt noget over målet.

Der er generelt stor usikkerhed om størrelsen af arbejdsudbudselasticiteterne. Dette taler også for, at anlægge et relativt forsigtigt skøn for elasticiteternes størrelse, når det vurderes hvordan skatteændringer påvirker arbejdsudbuddet.